

מלחמה היא שוד

סמדלי באטלר

תרגום מאנגלית: שמשון ביכלר ויהונתן ניצן

סמדלי באטלר היה מייג'ור-גנרל בצבא ארה"ב, ואחד מחייליו המעוטרים ביותר. בשנת 1933 הוא נשא נאום בוטה נגד מה שהוא חשד ככוונותיו של הממשל האמריקני לחזור למעורבות צבאית ברחבי העולם. בשנת 1935 הוא פרסם ספר קצר שכותרתו "מלחמה היא שוד" ([War is a Racket](#)). קטעים מהספר מתורגמים במאמר זה. דבריו של באטלר שהתבססו בעיקר על נסיונו במעורבות ארה"ב במלחמת העולם הראשונה, מהדהדים כאילו נכתבו היום על ידי מתנגד חריף לפלישה אל עירק, ולכוונותיו של הממשל להשליט סדר אמריקני ברחבי העולם. [המתרגמים]

מלחמה היא מסע שוד. היא תמיד היתה. היא השוד העתיק ביותר, הרווחי ביותר ובוודאי גם הזדוני ביותר. מלחמה היא הצורה האפשרית היחידה של שוד ברמה בינלאומית. היא גם הביזנס היחיד שבו נמנים הרווחים בדולרים, וההפסדים בגוויות אדם. רוב בני האדם אינם יודעים שמלחמה היא שוד. את זאת יודעת רק קבוצה 'פנימית' קטנה שהמלחמה מנוהלת לתועלתה. כי זאת טבעה של המלחמה: היא מנוהלת לטובת המעטים על חשבון הרבים.

מלחמת העולם הראשונה, למשל, יצרה בארה"ב 21,000 מיליונרים ומיליארדרים חדשים. אנו יודעים עליהם, מכיוון שהם טרחו לדווח על רווחיהם לרשויות המס. על האחרים שהצליחו להעלים את רווחי המלחמה, אין לנו מושג.

אבל השאלה שאינה נשאלת היא: כמה מאותם מיליונרים של המלחמה אחזו ברובה? כמה מהם התבוססו בחפירות? כמה מהם חוו את תחושת הרעב במחפורת שורצת עכברים? כמה מהם בילו לילות אימים, חסרי שינה בחיפוש נואש אחר מסתור מפני הפגזים והכדורים? כמה מהם יצאו להדוף התקפת כידונים? כמה מהם נפצעו או נהרגו בקרב?

במלחמה, האומות המנצחות, מנכסות לעצמן שטחים חדשים. הן פשוט לוקחות אותם. השטחים שנתווספו מנוצלים מיד על ידי מיעוט: אלו אותם מעטים שהצליחו לסחוט דולרים מהדם. הציבור הרחב, לעומת זאת, מקבל את החשבון ונושא במחיר. ומהו אותו מחיר?

המחיר כולל חשבון מחריד: קברים חדשים, גופות מרוטשות, מחלות נפש, לבבות שבורים ומשפחות הרוסות. הוא כולל אי-יציבות משקית, מיתון כלכלי על כל מצוקותיו, ובעיקר, עול מסיים כבד לדורות הבאים.

במרוצת השנים הרבות בהן שירתתי כחייל, היו לי חשדות כי מלחמה היא סוג של הונאה. רק כשפרשתי לחיים אזרחיים נוכחתי שאכן כך הדבר. עכשו, אני רואה את ענני המלחמה העולמית מתעבים, ואני חייב לומר את דברי.

ביליתי שלושים ושלוש שנים וארבעה חודשים בשירות פעיל, כחבר בכוח הצבאי הנמרץ ביותר של מדינתנו: בגדודי המארינס. שירתתי בכל הדרגות, מסגן-משנה ועד לגנרל. ובמשך כל התקופה הזאת ביליתי את מרבית הזמן כבריון צמרת של העסקים הגדולים, של וול-סטריט ושל הבנקאים. בקצרה, הייתי אקדוחן, גנגסטר של הקפיטליזם. כך למשל סייעתי בשנת 1914 להפוך את מקסיקו, ובמיוחד את מחוז טמפיקו, לאזור בטוח עבור האינטרסים של הנפט האמריקני. עזרתי להפוך את האיטי ואת קובה למקום מהוגן לגביית הכנסות בעבור 'נשיונל סיטי בנק'. השתתפתי בפלישה לכחצי תריסר רפובליקות במרכז אמריקה למען רווחי הוול-סטריט. ועוד רשימת השוד ארוכה: בין 1909 לבין 1912 עזרתי לטהר את ניקרגואה בעבור הבנק הבינלאומי של האחים בראון. בשנת 1916 הבאתי אור לרפובליקה הדומיניקנית, למען האינטרסים של הסוכר האמריקני. בשנת 1903 השלטתי סדר בהונדורס למען חברות הפרי האמריקניות. בשנת 1927 סייעתי לפלס את דרכה של 'סטנדרד-אוויל' בסין. במבט לאחור, אני חש שיכולתי להעניק לאל-קפונה כמה עצות מועילות. אל-קפונה הצליח, במיטבו, לסחוט דמי חסות בשלוש ערים. אנו המארינס, עשינו זאת בשלוש יבשות.

מי הם מרוויחני המלחמה?

במלחמת העולם הראשונה הצטרפה ארה"ב למלחמה רק בסופה. ואף על פי כן העלות שלה לאמריקאים היתה 52 מיליארד דולר. תחשבו רגע: פירושו של דבר שהעלות לכל אמריקאי, גבר, אישה וילד, היא 400 דולר. ועדיין לא שילמנו את החוב. אל דאגה, אנחנו משלמים אותו, ילדינו ישלמו אותו וכנראה גם נכדינו יזכו לשלם.

שיעור-הרווח הנורמלי של העסקים בארה"ב נע בין ששה לעשרה אחוז ולעתים אף מגיע לשנים-עשר אחוז. אבל כאשר מדובר ברווחי מלחמה? זה כבר סיפור אחר. כאן מדברים על עשרים, ששים, מאות ולעתים אף על אלפי אחוזים. כמה שאפשר להעמיס. רק השמים הם הגבול. לדוד סם יש כסף. קדימה נוציא אותו ממנו.

ברור, שהדברים אינם מוצגים כך. הם מוסווים היטב בנאומים פטריוטיים, באהבת מולדת, בקריאות "אנו חייבים לתת כתף". אלא שבאותה עת, הרווחים קופצים, ממריאים ומרקיעים. והם מוגנים היטב.

הבה נבחן כמה דוגמאות בלבד: ניקח את ידידינו מ'דו-פונט', אנשי אבק-השריפה. האם לא העיד אחד מאנשיהם רק לאחרונה בפני ועדה בסנאט, שהאבקה שלהם נצחה את המלחמה? האם הוא לא הכריז שהם הצילו את הדמוקרטיה בעולם?

אז מה קרה ל'דו-פונט', התאגיד הפטריוטי במלחמה? ובכן, ההכנסה הממוצעת של 'דו-פונט' בשנים 1910-1914 היתה 6 מיליון דולר לשנה. לא משהו. אבל 'דו-פונט' איכשהו הסתדרה עם זה. אלא שאז באו השנים הטובות של המלחמה. בשנים 1914-1918 הרווח הממוצע קפץ ל- 58 מיליון דולר לשנה, כלומר פי עשרה מהזמנים הנורמליים.

או ניקח את עסקי המתכת הנחמדים שלנו, שבפרץ פטריוטי נטשו את עסקי מסילות הברזל, את קורות הבניין ואת הגשרים, ועברו לייצור מלחמתי. אז ככה: בשנים 1910-1914 הרווח הממוצע היה 6 מיליון דולר לשנה. ואז באה המלחמה, וכדרכו של אזרח נאמן, 'בתלהם-סטיל' עברה לייצור נשק. וכך בשנים 1914-1918 הגיע הרווח הממוצע שלה לסכום של 49 מיליון דולר לשנה. לא רע.

או אם ניקח את אחותה בענף, 'יו.אס סטיל'. בחמש השנים שלפני המלחמה, הרווח הממוצע שלה היה 105 מיליון דולר לשנה, ובשנות המלחמה הגיעו הרווחים לסכום נאה של 240 מיליון דולר לשנה. גם כן לא רע.

ומה עם ענף הנחושת? 'אנאקונדה' למשל, בשנים 1910-1914 הרוויחה בממוצע 10 מיליון דולר. בשנות המלחמה היא עשתה 34 מיליון לשנה. אחותה 'יוטה-קופר' הרוויחה לפני המלחמה 5 מיליון דולר וקפצה לרווח של 21 מיליון לשנה בתקופת המלחמה.

אם ניקח ונחבר את הרווחים של חמש הפירמות, ספקי האבקה, הפלדה והנחושת, נקבל רווח ממוצע שנתי של 137.5 מיליון דולר, שקפץ בשנות המלחמה והגיע לרווח ממוצע של 408.3 לשנה בתקופת המלחמה. מה תאמרו על עלייה קטנה כזאת של 200 אחוז ברווח הממוצע?

אבל היו שעשו הרבה יותר. קחו למשל דוגמא יוצאת מן הכלל: 'אינטרנשיונל-ניקל'. אי אפשר ללכת למלחמה בלי ניקל, וכך עלו הרווחים מ- 4 מיליון לשנה ל- 73 מיליון דולר בממוצע לשנת מלחמה. לא רע אתם אומרים? זאת קפיצה של 1700 אחוז ברווח !!

איך גורפים רווחי מלחמה?

יש דרכים. למשל, למישהו היה המון כילות ליתושים. הוא מכר אותן לדוד סם. 20 מיליון כילות ליתושים עבור חיילינו בחזית בצרפת. אני מניח שמישהו ציפה שהחיילים יכסו עצמם בכילות בשעה שינסו להירדם בחפירות מלאות הבוץ; מן הסתם בשעה שיד אחד פולה כינים מהגב והיד השניה מגרשת עכברים מתרוצצים. ליתר ביטחון, אותו תעשיין

מתוחכם רצה להיות משוכנע שאין חייל בחזית ללא כילת יתושים, וכך הוא מכר לדוד סם עוד 40 מיליון כילות. אלו היו הימים הטובים של המלחמה. מכל מקום, אני יכול להעיד, שאף אחת מהכילות הללו לא הגיעה לצרפת.

היו עוד דרכים מעניינות. למשל, פטריוט בעל-תושיה הצליח למכור לדוד סם כמות לא מבוטלת של מפתחות לאומים בני 48 אינץ'. אלו היו מפתחות טובים, אלא שהיה רק אום אחד שאי-פעם יוצר בגודל כזה: זה היה האום שהחזיק את הציר של הטורבינה במפלי ניאגרה.

היה עוד יום בעל רעיון מבריק. היזם טען שאסור לקולונלים לנהוג במכונית ובוודאי שלא לרכב על סוסים. במקום זאת, הוא טען, הקולונלים זקוקים לכרכרה. וכך, נמכרו לדוד סם 6000 כרכרות לשימוש הקולונלים. הן נותרו כמובן ללא שימוש, אבל לפחות התעשיין גרף קצת רווחים.

תעשייני המטוסים והמנועים חשו כי גם להם מגיע חלק הוגן ברווחים. למה לא בעצם? כולם מסביב עשו רווחים. וכך, מיליארד אחד שלם של דולרים (ספרו אותם אם תספיקו לחיות חיים ארוכים) הוציא דוד סם על בניית מטוסים, שמעולם לא עזבו את הקרקע. אפילו מטוס אחד, אפילו מנוע אחד, שיוצרו בהזמנה של מיליארד דולר, לא הגיע אי פעם לחזית בצרפת. אבל בעלי העסקים בענף המטוסים והמנועים עשו את הרווח הקטן שלהם, רווח של 30, 100 או אפילו 300 אחוז. לך תדע.

גם עסקי הספנות רצו להשתתף במאמץ. הם ייצרו המון ספינות שנשאו המון רווחים. ליתר דיוק משהו כמו 3 מיליארד דולר. חלק מהספינות היו תקינות, אבל חלק מהן, בשווי של 635 מיליון דולר, היו עשויות מעץ שלא יכול לצוף. החיבורים נפרמו והספינות שקעו. אף על פי כן אנו שילמנו עבורן ומישהו זכה ברווחים. כן, היו המון רעיונות מבריקים כיצד להרוויח במלחמה.

אבל שכחנו את העיקר, את הבנקאים, המממנים של המלחמה. אם מישהו רדה את הקצפת של הרווחים, היו אלה הבנקאים. בהיותם מאורגנים בעיקר כשותפויות ולא כפירמות, הבנקאים לא היו חייבים לדווח למחזיקי המניות. וככל שרווחיהם תפחו כך הם היו אפופים בסודיות.

כיצד עשו הבנקאים את המיליונים והמיליארדים שלהם? אינני יודע, משום שסודותיהם לא נחשפו בציבור, אף לא בפני ועדות חקירה של הסנאט.

סטטיסטיקאים, כלכלנים וחוקרים אמדו את עלויות המלחמה של הדוד סם בסביבות 52 מיליארד דולר. מהסכום הזה היו הוצאות ישירות של 39 מיליארד. ואלו כללו רווחים של 16 מיליארד דולר. הנה, כך צמחו לנו 21 אלף מיליונרים ומיליארדרים חדשים.

מי משלם את המחיר? מי פורע את החשבון?

משלמי המחיר הם אלו שמספקים את הרווחים הנאים של המלחמה. אנו כולנו שילמנו את הרווחים הללו. במיסים.

שילמנו לבנקאים את רווחיהם כאשר רכשנו את מלוות המלחמה שהם הפיצו. הם מכרו לנו את אגרות-החוב למימון המלחמה בערך נקוב של 100 דולר וקנו אותן בחזרה בערך של 86 ואף בערך של 84 דולר. זה היה תעלול פשוט. הבנקאים שלטו בשוק ניירות-הערך. בקלות הם הצליחו ללחוץ למטה את מחירי האג"חים שהם מכרו לנו קודם. ואז כמובן, אנו העדר נתקפנו בבהלה ומכרנו במהירות את האגרות ב- 84 דולר. הבנקאים ששו לקנות בחזרה. ושוב יצרו הבנקאים אווירת אופוריה במלווים הממשלתיים, ושוב חוזר חלילה. בקיצור הבנקאים עשו רווחים טובים מעסקי מימון המלחמה. אבל החיילים. הם אלה ששילמו את עיקר המחיר.

אם אינכם מאמינים, לכו לבקר בבתי הקברות האמריקניים בצרפת. או בקרו בבתי החולים לחיילים משוחררים בארה"ב. במסע שערכתי לא מכבר ברחבי ארה"ב, ביקרתי בשמונה-עשר בתי-חולים ממשלתיים לחיילים משוחררים. שוהים בהם בערך חמישים-אלף בני-אדם הרוסים. אלו בני-אדם שהיו הטובים באומה לפני שמונה-עשרה שנה.

נערים נורמליים נלקחו מהשדות, מהמשרדים, מבתי-החרושת ומבתי-הספר, והוצעו בסך. הם נכבשו ועוצבו מחדש. הם הותנו, באמצעות פסיכולגית-המון לראות ברצח כחלק מהשגרה. השתמשו בהם לכמה שנים כמכונות הרג צייתניות ואז סתם כך נפטרנו מהם בפקודת 'אחורה-פנה'. לפתע הם נאלצו לדאוג לעצמם, ללא פסיכולגית-המון. להסתדר ללא סדר-יום, ללא סמכות וללא תמיכה. לא נזקקנו להם יותר. פיזרנו אותם ללא נאומים ומצעדים. רבים, רבים מידי, מאותם בחורים נפגעו ברוחם, בעיקר משום שאת ה'אחורה-פנה' האחרון הם לא הצליחו לבצע.

וזה רק חלק מהמחיר. הוא כבר שולם על ידי המתים. הם סיימו לשלם את חלקם למרוויחני המלחמה. הוא עדיין משולם על ידי הנפגעים, פיזית ונפשית.

אבל היו עוד אחרים ששילמו את חלקם לרווחי המלחמה. הם שילמו בלבבות שבורים בשעה שנקרעו מחייהם הנורמליים כדי ללבוש את המדים של דוד סם. הם שילמו באובדן מקומות עבודתם, בעת שאחרים תפסו את מקומם. הם שילמו בעת שחוו את מלחמת החפירות על כל תלאתיה.

כדי להגדיל את הרווחים לא השתמשו בשכירי חרב. גילינו את הפטנט של נפוליאון ופיתחנו את עסקי המדליות והעיטורים. במלחמת העולם הראשונה גילינו שניתן לגייס חיילים בזול, בעזרת תעמולה. הם מתמלאים בושה אם הם לא מתגייסים לצבא. וכך, שלחנו את נערינו למות כשהם מלווים באידיאלים על "המלחמה האחרונה למען קץ המלחמות", או על "המלחמה כדי להפוך את העולם למקום בטוח עבור הדמוקרטיה". כמובן, בעת שהם צעדו אף אחד לא סיפר להם, כי מותם מבטיח רווחים גדולים. לא נאמר

להם, למשל, כי הם עלולים למות מכדור גרמני המיוצר על ידי תעשיינים אמריקניים. לא סיפרו להם כי הספינות שמובילות אותם, עלולות לספוג טורפדו מצוללות שתוכננו בארה"ב. הם שמעו רק נאומים על הודות "הרפתקה מפוארת" שמחכה להם.

טוב, אז אחרי שהם הולעטו היטב בפטריוטיות, לא נותר אלא לסייע להם לשלם עבור המלחמה. ואז נתנו להם משכורת ענקית של 30 דולר לחודש. ופה מתחיל העוקץ.

חצי מהמשכורת החודשית הזאת (ששוויה היה שכר יומי של פועל מספנה או של פועל בבית-חרושת לנשק), היתה מיד נלקחת מהחייל, כדי לתמוך בבני משפחתו, למען לא יהפכו חלילה לנטל על הקהילה שלהם. ואחר כך הורדנו לו עוד סכום של 6 דולר לביטוח תאונות. החייל נותר עם פחות מתשעה דולר לחודש. אבל המשפיל מכל היה, שסחטנו ממנו תשלום השתתפות עבור הנשק שלו, עבור הציוד שלו ועבור המזון שלו. זאת עשינו כשהשפענו עליו לרכוש את אגרות 'מלווה החירות' הממשלתי. כך יצא שרוב החיילים בחזית לא זכו לקבל תשלום כלשהו.

השפענו עליהם לרכוש מלווה מלחמה בסכום של 100 דולר לשטר. והחיילים רכשו את המלווה בשווי כולל של 2 מיליארד דולר. כך הם שילמו את מזונם וציודם. ואז, בשעה שהם שבו הביתה ולא מצאו עבודה, ניצלנו את מצוקתם וקנינו מהם את האג"ח חזרה במחיר של 84 דולר.

אבל לא רק החייל לבדו משלם את המחיר. החשבון מוגש גם לבני משפחתו. מעבר ללילות הדאגה והסבל שעוברת המשפחה המודאגת, כאשר החייל חוזר לבסוף מהמלחמה, עם פחות עין, עם פחות רגל או עם מוח משובש, הם סובלים לעתים יותר ממנו, ובמשך שנים רבות. גם הם, אגב, תרמו את הדולרים שלהם לרווחים של עסקי הנשק, הבנקאים, ספקי הצי והספקולנטים. גם הם רכשו את 'מלווה החירות'. גם הם תרמו לרווחי הספקולציה של אגרות-החוב המלחמתיות, בעקבות הלהטוטים של הבנקאים.

כיצד לחסל את השוד?

טוב, הבנו שמדובר בשוד. תפסנו שמעט מרוויחים והרוב משלמים. אבל כיצד עוצרים זאת?

אי אפשר לשים לכך קץ בעזרת כינוסי שלום או ובאמצעות ועידות לפירוק נשק. הועדות מורכבות מחיילים מקצועיים, מפוליטיקאים ומדיפלומטים. ואלו אין להם רצון להיוותר חסרי תעסוקה. גם קבוצות פוליטיות בעלות רצון טוב חסרות יכולת לעשות זאת.

אפשר לשים קץ למלחמה רק אם גוזלים ממנה את רווחי המלחמה. הדרך לחסל את טעם המלחמה היא פשוט לגייס את מרוויחני המלחמה לפני שמגייסים את שאר האומה.

וכך הדבר יעשה: חודש לפני שמותר לממשל לגייס את צעירי האומה, הממשל חייב לגייס את המרוויחנים. הבה נראה כיצד הממשל מגייס תחילה את הקצינים והמנהלים

ואת הפקידים הבכירים של תעשיית הנשק, ואת יזמי הספינות והמטוסים ואת תעשייני
וספקי הצבא, וכן את הבנקאים והפיננסיירים. הם יגויסו ויחולו ויזכו כולם לתשלום של
30 דולר לחודש, אותו תשלום שמקבל חייל חפירות רגיל.

גם העובדים של תעשיית הנשק, יקבלו 30 דולר לחודש. גם הנשיאים, המנהלים,
המממנים, הסנאטורים, הטייקונים ואלי העסקים, וכמובן כל הגנרלים, האדמירלים
ופקידי הממשל, כל אלה שמתכננים תוכניות מלחמה. הם לא יקופחו. הם יקבלו את
משכורתם של הלוחם בחפירות. למען רווחיהם, הם יפרישו ממשכורתם החודשית בת 30
דולר, מחציתה כדי לקיים את משפחתם וכמובן כדי לממן את סיכוני המלחמה שלהם.
ומעל לכל, כדי לרכוש את מלוות המלחמה שלהם. הרי מישהו צריך לעשות זאת. ומדוע
שהם לא יעשו זאת? הרי הם לא הולכים לחזית. הם לא רובצים בחפירות. הם לא רעבים.
לא נשקפת להם סכנה שהם יהרגו חלילה או שיהפכו לנכים בגופם או שדעתם תיטרף.
הרי הם בכלל לא חיילים.

זהו. תנו לכל המרוויחנים הללו שלושים יום של מחשבה בשלושים דולר, ותגלו
שתוך זמן קצר מסתיימות המלחמות. נגמר השוד. זה הצעד הראשון.

צעד שני לחיסול מלחמות הביזה, הוא לערוך משאלי-עם, שמוגבלים לאוכלוסיות
המתגייסות בלבד, כדי לקבוע אם לצאת למלחמה או לאו. הכוונה היא שהמצביעים יהיו
רק אלה שבאים מתוך קבוצות המגויסים. הרי לא יהיה זה חכם שאיזשהו נשיא תעשיית
נשק בן 76 יהיה שותף בהצבעה. או שאיזה בנקאי או מנהל במשרד הביטחון, או בקיצור,
כל אחד שרואה עצמו גורף הררי דולרים מהמלחמה, ישתתף בהצבעה כזאת. ממילא לא
יגייסו אותם כחיילים לחפירות. על ההחלטה, אם כן, להתקבל בידי אלה שמסכנים את
חייהם. לפחות תהיה נתונה בידיהם הזכות להחליט אם האומה תילחם.

צעד שלישי לניפוץ המלחמה כעסק של הונאה, הוא לדאוג לכך שהצבא יעסוק אך
ורק בהגנה.

בכל שנה עולים בקונגרס קולות הדורשים להגדיל את תקציב הרכש של הצי. כל מיני
אדמירלים, שווינגטון מלאה בהם, מפעילים לחצים. והם די פיקחים. הם לא עומדים
ומכריזים משהו בנוסח "אנו זקוקים להמון ספינות קרב כדי לצאת למלחמה נגד אומה
זאת או אחרת". בטח שלא. קודם הם דואגים להפיץ ידיעות על כך שהכוח הימי של
האויב מאיים על חירותה של אמריקה. מידי יום ביומו, הם יתריעו, שהנה צי גדול של
אלה שהוכרזו כאויב, יכה לפתע וישמיד 125 אלף איש. פשוט ככה. ואז הם מתחילים

לדרוש בקולי קולות צי גדול. בשביל מה? בשביל להלחם באויב? בחיים לא.

הם זקוקים לצי גדול, שימו לב! – רק למטרות הגנה...

ואז, ככה לפתע, הם פותחים בתמרונים ימיים באוקיינוס השקט. ברור: לצורך הגנה.

אבל האוקיינוס השקט הוא ים גדול ויש לנו חוף ענק בצד הזה של האוקיינוס. אז האם התרגיל הימי יערך בסמוך לקו החוף? נניח במרחק של מאתיים או שלוש-מאות מיל מהחוף? איפה.

התרגילים יערכו במרחק של אלפים או שלושת-אלפי מיל מהחוף. אין ספק, היפאנים יהיו מרוצים ביותר לראות את צי ארה"ב משוטט ליד חופיהם, בערך כמו שתושבי קליפורניה ישמחו לגלות שהצי היפאני מתרגל משחקי מלחמה על לוס-אנג'לס. בקיצור, עלינו לדאוג לחוקים המגבילים את הצי לטווח של 200 מיל מחופי ארה"ב. אילו היו קיימים חוקים כאלה בשנת 1898, לא היתה עילה לממשל ולעסקים האמריקניים לפתוח במלחמה נגד ספרד ולכבוש את הקאריביים. חוק כזה ימנע מהם תירוצים לפתוח בהתקפה. הוא מאפשר להבטיח את הגנת החופים של ארה"ב. החוק גם יגביל את המטוסים לטווח של 500 מיל מהחוף האמריקאי. הוא גם ימנע מהצבא לעזוב אי-פעם את הטריטוריה של האומה האמריקנית למען הרפתקאות מעבר לים.

לסיכום: המלחמה היא שוד. רק קבוצה קטנה ומאורגנת מנהלת את המלחמה, וזאת היא עושה כדי להרוויח. את החשבון משלמים הרוב.

אני מאמין כי הצבא מיועד להגנה בלבד. משום כך יש להגביל את ההגנה לטריטוריה של ארה"ב בלבד. הבעיה העיקרית נעוצה באופי האמריקני שאינו מסתפק ברווח ישר. אם הדולר נושא תשואה של 6 סנט בלבד, הוא הופך לעצבני ומחפש מעבר לים תשואות של 100 אחוז. ואז כמובן הדגל בא בעקבות הדולר ובעקבות הדגל נוהרים החיילים. אני לא הייתי יוצא שוב למלחמה, כפי שעשיתי בצעירותי, כדי להגן על כמה השקעות מזוינות של בנקאים.

קיימים שני דברים בלבד הראויים שנלחם עבורם. האחד הוא הגנה על בתינו. השני הוא הגנה על חירותנו. מלחמה על משהו אחר היא פשוט עסק נכלולי. יש צורך בשלושה אמצעים כדי לחסל את מלחמות השוד: ראשית, עלינו לסלק את רווחי המלחמה. שנית, עלינו לדאוג לכך שהצעירים שיתגייסו לצבא, הם שיחליטו אם תהיה מלחמה או לאו. שלישית, אנו חייבים להגביל את הצבא שלנו למשימות הגנה בלבד.

לעזאזל המלחמה.